

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Hoge Raad 11 juni 2021

ECLI:NL:HR:2021:857 (Aansprakelijkheid voor schade door een sliding tijdens een voetbalwedstrijd – de verhoogde aansprakelijkheidsdrempel in sport- en spelsituaties)

Inleiding

Verweerder heeft tijdens een voetbalwedstrijd een sliding gemaakt, waardoor eiser een complexe breuk in zijn enkel en onderbeen heeft opgelopen. Uiteindelijk moest hierdoor zijn linker onderbeen worden geamputeerd. De vraag is of verweerders aansprakelijk zijn voor de schade die de eiser als gevolg van de sliding heeft geleden en nog zal lijden. De rechtbank en het hof zijn beide tot de conclusie gekomen dat verweerder niet buitensporig onrechtmatig heeft gehandeld. Eiser gaat tegen deze beslissing in cassatie.

Op 10 april 2005 is een voetbalwedstrijd gehouden tussen FVV, het team van eiser en VV Muntendam, het team van verweerder. In de 55ste minuut van de wedstrijd kreeg eiser de bal net buiten het zestienmetergebied aangespeeld door een medespeler, die de keeper van VV Muntendam had omspeeld. Verweerder en een teamgenoot van hem maakten een sliding om een doelpunt te voorkomen. Eiser is ten val gekomen en aan zijn linkerbeen zwaar geblesseerd geraakt. Een van de toeschouwers heeft de wedstrijd op video vastgelegd, op deze opname is ook het ontstaan van de blessure bij eiser te zien. De scheidsrechter heeft verweerder en een teamgenoot niet bestraft (met een gele of rode kaart).

Eiser klaagt:

- i. dat het hof zich met name heeft gebaseerd op een verklaring van de betrokken scheidsrechter, waardoor het hof ten onrechte niet in zijn oordeel heeft betrokken dat verweerder eiser boven de enkel heeft geraakt;

- ii. dat het onjuist, dan wel onbegrijpelijk is dat het hof de conclusie heeft getrokken dat de actie van verweerder niet zo buitensporig was dat deze buiten de kaders van wat deelnemers aan een voetbalwedstrijd in redelijkheid mogen verwachten viel;
- iii. dat het hof van een onjuiste rechtsopvatting is uitgegaan omtrent de vraag welk gedrag onrechtmatig is;
- iv. dat voor de beoordeling van de onrechtmatigheid van het handelen van verweerder niet bepalend is dat niet is komen vast te staan dat verweerder niet met twee benen vooruit sprong en de bal niet meer kon spelen;
- v. dat het onjuist dan wel onbegrijpelijk is dat het hof heeft geoordeeld dat onvoorzichtig en onbesuisd gedrag niet óók als onrechtmatig kan en moet worden gezien.

Beoordeling

De Hoge Raad heeft de klachten over het arrest van het hof beoordeeld, en deze klachten kunnen niet leiden tot vernietiging van dat arrest. De klachten van eiser misten feitelijke grondslag. De Hoge Raad gaat verder in op de verhoogde drempel in sport- en spelsituaties.

De verhoogde drempel voor aansprakelijkheid in sport- en spelsituaties laat zien dat de Hoge Raad ervoor kiest om zich op dat terrein van het maatschappelijk leven enigszins afzijdig te houden. In de literatuur wordt deze lijn in verband gebracht met het maatschappelijk belang van (ontspanning door) sport en spel. Daarbij horen nu eenmaal bepaalde risico's, die door de hitte van de strijd worden opgewekt of die door bepaalde onhandige of ondeskundig uitgevoerde handelingen worden veroorzaakt. Als zulke handelingen steeds tot aansprakelijkheid zouden leiden, zou dit de doodsteek voor de meeste sporten en spellen betekenen. De verhoogde drempel heeft echter ook een keerzijde.

Het is lastig vast te stellen in sport- en spelsituaties wat er precies is voorgevallen, waardoor het halen van de

* Coördinatie rubriek Jurisprudentie. Mr. Wouter Boshuis is werkzaam bij Olfers & Boshuis Juristen.

** Fiscale jurisprudentie. Teresa van Wanrooij LLM is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs.

*** Fiscale jurisprudentie. Dr. Dick Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en is onderzoeker bij de vakgroep Fiscaal Recht van de Erasmus School of Law.

verhoogde aansprakelijkheidsdrempel moeilijker wordt. Ondanks de beschikbaarheid van videobeelden in deze procedure en de inschakeling van diverse experts op het gebied van veldvoetbal, is de sliding van verweerder op volkomen verschillende wijzen beoordeeld. Sommige betrokkenen zien er een ernstige overtreding in, een enkeling zag helemaal geen overtreding en een ander ziet er een onvoorzichtige dan wel onbesuisde voetbalactie in. Dit betekent dat zelfs áls videobeelden van de bewuste gedraging voorhanden zijn, nog niet is gegeven dat de benadeelde daarmee helder kan maken wat zich heeft afgespeeld. Als er niet gefilmd is, moet de benadeelde terugvallen op getuigenverklaringen, maar die zullen aannemelijk tegengesteld zijn omdat ze afkomstig zijn van personen die speler of supporter zijn van het ene of het andere elftal. De enige onpartijdige verklaring zou van de scheidsrechter moeten zijn, maar die zal het voorval niet altijd goed hebben meegekregen. Ook kan de beoordeling van het voorval erg uiteenlopen, zoals uit deze zaak blijkt. Dit betekent echter niet dat de aansprakelijkheidsdrempel in sport- en spelsituaties zou moeten worden verlaagd.

De Hoge Raad ziet wat in verzekeringsoplossingen. Er is bijvoorbeeld gepleit voor het introduceren van een schadeverzekering voor voetballers, op grond waarvan voetballers zijn verzekerd tegen het risico van een ernstige sportblessure. Indien zo'n verzekering verplicht zou worden gesteld voor voetbalverenigingen, zou dat niet alleen in één klap alle Nederlandse voetballers van enige dekking voorzien, maar ook de verzekeringspremies betaalbaar houden. De premies kunnen via de contributie worden doorberekend. Een eventuele verzekeringsoplossing zou een gedeeltelijke oplossing bieden voor gevallen waarin sprake is van ernstig letsel met (grote) financiële gevolgen voor de betrokken voetballer tot gevolg. Die oplossing wordt dan geboden zowel wanneer aansprakelijkheid gepast is, maar bewijsproblemen in de weg staan aan het aannemen daarvan, als wanneer aansprakelijkheid niet gepast is.

VERENIGINGSRECHT

Instituut Sportrechtspraak KNGU 22 juni 2021
nr. T2021003/2021-33-02 (Patrick Kiens)

Inleiding

De aanklager heeft op 23 maart 2021 namens de KNGU tegen betrokkene aangifte gedaan wegens overtreding van het Algemeen Tuchtrecht. De aanklager heeft hiervoor een onderzoek laten uitvoeren door de onderzoekscommissie van het ISR. Er is tijdens dit onderzoek in totaal met zes meldsters gesproken. Voorbeelden van meldingen zijn dat betrokkene een keer het been van een meldster onder haar uit heeft geslagen, een andere meldster werd van de balk af getrokken waardoor ze met haar hoofd op de balk terecht kwam, nog een meldster geeft aan dat er turnsters waren die eetstoornissen door

het handelen van betrokkene hebben ontwikkeld, en dat blessures genegeerd werden.

Betrokkene ontkent dat hij dergelijk gedrag heeft vertoond en kan zich niet vinden in het geschetste beeld van de beschuldigingen. Hij heeft meerdere verklaringen van turnsters en trainers geleverd waarin er vol lof wordt gesproken over de professionaliteit en betrokkenheid van betrokkene. Ook is hij van mening dat er sprake is van verjaring. De aanklager heeft de tuchtcommissie verzocht om betrokkene een voorwaardelijke schorsing op te leggen van drie maanden, met een proeftijd van twee jaar.

Beoordeling

De overtredingen waar de betrokkene van wordt beschuldigd, zouden zich hebben voorgedaan in het tijdframe van 2004 tot 2018. De tuchtcommissie haalt uit de verklaringen van de meldsters dat ze op jonge leeftijd dingen hebben meegemaakt die invloed hebben (gehad) op hun mentale gezondheid. De tuchtcommissie moet hier oordelen over de vraag of er voldoende bewijs is geleverd om te kunnen bepalen dat betrokkene de overtredingen heeft begaan.

De aanklager baseert zijn beschuldigingen op de verklaringen van meldsters. Deze verklaringen hebben te maken met de cultuur binnen de turnwereld. Wat betreft de aanklacht van fysiek geweld, ontkent betrokkene dat dit is gebeurd. Hij zou nooit problemen met turnsters hebben gehad. Deze klacht rust alleen op de verklaring van een meldster, voor de rest heeft aanklager hiervoor geen verder bewijs aangedragen. Deze klacht kan daardoor, omdat het bewijs niet kan worden gegrond op één enkele verklaring, overeenkomstig artikel 3 lid 5 van het Algemeen Tuchtreglement, niet bewezen worden verklaard.

De andere meldingen betreffen ook andere trainers/coaches. Het valt de tuchtcommissie op dat de ernstigste verwijten in de meldingen geen betrekking hebben op betrokkene, maar op andere trainer(s)/coaches. De meldingen die betrokkene betreffen komen wel overeen. Die verwijten acht de tuchtcommissie daarom bewezen. De vraag die daarop volgt is of de verwijten een overtreding van artikel 4 lid 2 van het Tuchtreglement opleveren. De aanwijzingen van ongewenst gedrag die in dit artikel staan komen niet overeen met de gevallen die in deze zaak worden behandeld. Betrokkene zou zich hard en zakelijk hebben opgesteld, maar dit levert geen overtreding op. De tuchtcommissie is van oordeel dat onvoldoende is vast komen te staan dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan grensoverschrijdend gedrag.

Beslissing

De tuchtcommissie spreekt betrokkene vrij. Er is onvoldoende bewijs geleverd om te bewijzen dat betrokkene grensoverschrijdend gedrag heeft vertoond. De proceskosten ter hoogte van € 1800 komen ten laste van de KNGU.

CAS 14 april 2021

nr. CAS 2020/A/7204 (Shaikh Abdulaziz Faisal Saqer Bin Mohamed Alqassimi/Fédération Equestre Internationale (FEI) (twintigjarige schorsing))

Inleiding

Op 15 oktober 2016 is er een FEI Endurance-evenement gehouden waarbij appellant met zijn paard meedeed. Tijdens de laatste drie rondes raakte het paard geblesseerd aan zijn rechter voorbeen, waardoor het paard moest worden ingeslapen. Na onderzoek van het paard werd er Xylazine in het bloed aangetroffen, dit is een verboden verdovingsmiddel als genoemd in de FEI Equine Prohibited Substances List. Op 22 december 2016 werd aan appellant de positieve test meegedeeld. Appellant was ervan overtuigd dat het paard niets in zijn bloed had voordat de wedstrijd begon. Het FEI was inmiddels een onderzoek gestart naar mishandeling en besloot hem hiervoor te vervolgen. Op 3 juni 2020 besloot het FEI Tribunaal dat appellant de regels omtrent medicatie had overtreden. Hij werd geschorst voor twee jaar voor het overtreden van de regels en nog eens voor achttien jaar voor mishandeling van het paard. Er werd appellant een boete opgelegd van in totaal CHF 17,500 voor de overtreding en de mishandeling.

Het FEI Tribunaal was ervan overtuigd dat de analyse van het proefmonster op deugdelijke wijze is uitgevoerd en dat er genoeg bewijs is om aan te tonen dat er Xylazine zich in het bloed van het paard bevond. Het FEI Tribunaal was ook van mening dat appellant zich niet genoeg had ingespannen om ervoor te zorgen dat er helemaal niets te vinden zou zijn in het bloed van het paard. Hij was hierin verantwoordelijk en heeft hierin gefaald. Wat de mishandeling betreft, was het FEI Tribunaal tevreden met zijn bewijsvoering. Het paard zou meerdere injecties voor het evenement hebben gekregen en het paard zou gevoelig zijn voor prikken, volgens een verslag van een dierenarts. Het paard zou zenuwblokkerende injecties hebben gekregen. Door de ledematen van het paard te desensibiliseren, kreeg het paard hoogstwaarschijnlijk pijn. Het FEI Tribunaal twijfelt aan de verklaring van appellant waarin hij zegt dat hij het spijtig vindt wat er is gebeurd. Hij wilde niet op zitting verschijnen en heeft het proces vertraagd door laat insturen van stukken. Wat het FEI Tribunaal nog het meest kwalijk vindt, is dat appellant klaarblijkelijk het paard achtergelaten heeft na het ongeluk. Het FEI Tribunaal nam dit appellant dermate kwalijk dat het hem in totaal voor twintig jaar heeft geschorst.

De appellant is van mening dat tussen 14:45 uur en 15:45 uur, dus nadat het paard de blessure opliep, de Xylazine moet zijn toegediend, waardoor volgens experts een eerste scenario ontstaat waarin de Xylazine is toegediend voor het ongeluk. Dit is niet mogelijk. Een tweede scenario zou zijn dat de Xylazine is toegediend na het ongeluk, maar voordat de dierenarts arriveerde, maar dit is ook niet mogelijk. Een derde scenario waarin toediening van Xylazine voor zenuwblokkering of micro-

dosering niet mogelijk is, is dat de mogelijke zenuwblock zou zijn toegediend na het gegeven tijdframe, en de dosering gevonden in het bloed te hoog was voor een micro-dosering. Een vierde scenario, waarin iemand in het team de Xylazine heeft toegediend, is ook niet mogelijk aangezien het paard geen teken gaf van verdoving toen het aankwam bij het evenement.

Appellant is hierdoor van mening dat de toediening hoogstwaarschijnlijk heeft plaatsgevonden door een per ongeluk toegediende dosis van de dierenarts. De dierenarts had Xylazine mee in haar auto, gebruikt het in de uitoefening van haar beroep en kan zich de dag niet zo goed herinneren. Ze was gestrest en stond onder druk toen ze de euthanasie van het paard moest uitvoeren. Ze zou Diazepam/Valium aan het paard hebben toegediend, maar dat werd niet teruggevonden in het bloedonderzoek. Een mogelijke fout door de dierenarts zou niet zijn opgevallen, omdat Diazepam/Valium en Xylazine hetzelfde effect hebben. Omdat dit het enige mogelijke scenario zou zijn, zou appellant geen schuld hebben of nalatig hebben gehandeld.

Appellant stelt dat de motivering van het FEI over de mishandeling ligt in vijf elementen:

- i. de schade door bloeding;
- ii. de stressfractuur;
- iii. de bewering dat het paard ongeschikt was om deel te nemen;
- iv. de ronde botuiteinden in het gebroken been;
- v. de schade door de uitrusting.

Appellant stelt dat er geen bewijs is dat de schade door de bloeding is gekomen door de vermeende zenuwblock. Hier zijn verschillende experts het mee eens. De stressfractuur zou vaker voorkomen bij endurancepaarden. Een expert op dit gebied geeft aan dat dit een enorm moeilijke blessure is om te voorkomen of om van tevoren achter te komen. Over de bewering dat het paard ongeschikt was om deel te nemen, stelt appellant dat het paard onder behandeling was bij Rosdables, een van de beste dierenartspraktijken (voornamelijk voor paarden) ter wereld en dat zij groen licht hebben gegeven voor het paard om mee te doen. Meerdere experts beamen dat het paard fit genoeg was om deel te nemen aan het evenement. Volgens appellant leiden de ronde botuiteinden in het gebroken been niet tot bewijs van mishandeling. Meerdere experts beamen dit. Gegeven de omstandigheden van deze zaak en de tijd tussen het ongeluk en de euthanasie, kunnen de ronde botuiteinden niet als verrassing komen en dus niet als bewijs gebruikt worden. Een van de door appellant geraadpleegde experts zegt dat ze niets zag wat als schade door de uitrusting kan worden gerekend. Als ze dit wel had gezien, had ze dit in haar rapport geschreven, dit heeft ze niet gedaan. Volgens appellant is er dus geen bewijs dat hij zijn paard mishandelde. Appellant verzoekt om het besluit van het FEI Tribunaal te vernietigen.

*Beoordeling***A. Doping**

De appellant moet kunnen verklaren hoe het verboden middel in de bloedbaan van het paard terecht is gekomen. Appellant heeft met behulp van een expert kunnen aantonen dat de Xylazine is toegediend een klein uur voordat er een bloedmonster is genomen. Xylazine heeft een korte halveringstijd, dus het maximale tijdsframe is een uur. Het Panel gaat hierin mee, omdat de expert gespecialiseerd is in dit onderwerp. Als er eerder dan die tijd Xylazine is toegediend, bijvoorbeeld tijdens de race, zou dit zo'n hoge dosis moeten zijn geweest dat het paard niet meer te berijden zou zijn. Het FEI Tribunaal argumenteerde nog dat er een mogelijkheid zou zijn geweest van micro-dosering, maar hier is geen bewijs voor geleverd. De mogelijke scenario's waarin het middel is toegediend aan het paard falen allemaal, omdat experts hier zich niet in kunnen vinden en het CAS uitgaat van de expertise van deze artsen. Het CAS is van oordeel dat appelland voldoende heeft aangetoond hoe het middel in de bloedbaan van het paard terecht is gekomen.

B. Mishandeling

De bewijsplicht ligt hier bij het FEI. Het CAS is van mening dat, aangezien er geen duidelijke regels zijn die vertellen wat er precies onder mishandeling valt, het niet voldoende is om te menen dat de appelland beter voor zijn paard had kunnen zorgen en betere voorzorgsmaatregelen had moeten nemen dan die in de FEI-regels staan. Dit zorgt niet gelijk voor mishandeling.

Het CAS gaat in op bepaalde aspecten van de vermeende mishandeling. Wat betreft de desensibilisatie van de ledematen van het paard, zou er uit het autopsierapport moeten blijken dat het paard versterkt minder gevoel had in zijn benen. Rossdales geeft echter in het rapport aan dat het paard kerngezond was en geschikt om deel te nemen. Hierdoor kan er niet van uit worden gegaan dat het paard gevoelige plekken had in zijn lichaam, het paard kwam tevens door de verplichte dierenartsinspectie een dag vóór het evenement. Hierdoor oordeelt het CAS dat het paard niet overmatig ongevoelig gemaakt was. Ook het argument dat het paard niet geschikt was om deel te nemen faalt. Meerdere experts hebben verklaringen gegeven waarin zij zeiden dat het paard fit genoeg was om mee te doen aan het evenement.

Wat betreft de botvermoeidheid, leunt het Panel op een verklaring van een expert in dit gebied. Hij zei dat dit soort schade ontzettend moeilijk is om te vinden en dat Rossdales geen dusdanige schade zag dat het paard niet mee kon doen in het evenement. Het FEI heeft ook geen verzoek gedaan om de röntgenfoto's in te zien om zo te kunnen aantonen dat er sprake was van botvermoeidheid, dit terwijl de bewijslast op hem rust. Wat betreft de schade door uitrusting, is er geen schade aangetroffen door zowel de dierenarts die als eerste bij het paard was, als de artsen die het paard hebben gekeurd voor het evenement of hem na het overlijden nog hebben onder-

zocht. Daarnaast heeft een expert verklaard dat als ze zulk soort schade zag, ze dat wel in haar verklaring of rapport had opgeschreven. Dit is niet het geval. Het FEI heeft niet voldoende bewijs kunnen leveren om het Panel ervan te overtuigen dat er sprake was van dierenmishandeling.

Beslissing

Het CAS vernietigt het besluit waarin de twintigjarige schorsing is opgelegd. Het FEI moet appelland CHF 8,000 betalen.

FISCALE JURISPRUDENTIE**Hof Arnhem-Leeuwarden 18 mei 2021**

ECLI:NL:GHARL:2021:4878

Heffing over aan uitgeleende voetballers betaalde tekengelden*Samenvatting*

Een Belgische betaaldvoetbalorganisatie (BVO) had drie voetballers onder contract staan die in 2010 werden uitgeleend aan Nederlandse voetbalclubs. In hun spelersovereenkomsten stond naast een maandelijks salaris ook een tekengeld, dat doorgaans in meerdere termijnen werd uitbetaald, maar soms ook in één keer.

De Nederlandse Belastingdienst heeft aan de Belgische voetbalclub als buitenlandse werkgever een naheffingsaanslag loonbelasting over 2010 opgelegd. Het gaat met name over de tekengelden die kunnen worden toegerekend aan de Nederlandse verhuurperiode.

Rb. Gelderland 27 maart 2019,

ECLI:NL:RBGEL:2019:1339 (zie TvS&R 2019, afl. 1/2, p. 20-21)

De rechtbank oordeelde eerder als volgt over het uitbetaalde tekengeld:

- Er is een onderscheid tussen periodiek betaalde bedragen en de betaling ineens van tekengeld.
- Aan de voetballers werden ieder jaar per kwartaal tekengelden betaald. Op grond van artikel 17 lid 1 van het Belastingverdrag België-Nederland kan het heffingsrecht voor de periodiek betaalde tekengelden aan Nederland worden toegewezen als beloning voor de in Nederland verrichte werkzaamheden. De bedragen worden in Nederland belast als loon uit dienstbetrekking (artikel 10 Wet LB).
- Het in één keer uitbetaalde tekengeld van € 350 000 is niet in Nederland belast, omdat dit is overeengekomen voordat vaststond dat de speler aan een Nederlandse club zou worden uitgeleend. De uitkering is daarom geen vergoeding voor toekomstige door de voetballer bij de Nederlandse club te verrichten sportprestaties.
- De inspecteur heeft terecht eindheffing op de tekengelden toegepast. De Belgische voetbalclub kan de

30%-regeling voor ingekomen werknemers op de tekengelden daarom niet toepassen.

*Hof Arnhem-Leeuwarden 18 mei 2021,
ECLI:NL:GHARL:2021:4878*

De inspecteur had hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank Gelderland. Het gerechtshof acht aannemelijk dat de overeengekomen tekengelden een beloning zijn voor de werkzaamheden die de speler naar verwachting in de contractperiode zal gaan verrichten. In een aanvullende overeenkomst was geregeld dat de speler in Nederland zou gaan voetballen en daarvoor was de naar Belgisch recht noodzakelijke toestemming verkregen.

Door de Nederlandse werkzaamheden behoren de inkomsten tot het Nederlandse binnenlandse belastbare inkomen uit werk en woning als buitenlands belastingplichtige (artikel 7.2 Wet IB 2001) en tot de inkomsten uit de persoonlijke werkzaamheden in Nederland in de hoedanigheid van sportbeoefenaar (artikel 17 Belastingverdrag België-Nederland).

Het gerechtshof beslist echter anders dan de rechtbank dat op 30 juli 2010 zo goed als zeker was dat de speler de rest van het seizoen 2010-2011 zou worden uitgeleend. Ook acht het hof het aannemelijk dat het tekengeld van € 350 000 slechts betrekking had op het seizoen 2010-2011, aangezien aan de speler het voorafgaande seizoen, toen hij werd uitgeleend aan een andere club, een even groot bedrag aan tekengeld toegekend was. In het seizoen 2010-2011 heeft de speler elf maanden bij de Nederlandse club gespeeld en daarom beslist het gerechtshof dat het tekengeld voor deze elf maanden een vergoeding is voor werkzaamheden in Nederland: $11/12 * € 350 000 = € 317 333$. Hierover is terecht een naheffingsaanslag loonbelasting 2010 opgelegd.

Verder heeft de inspecteur ter zitting erkend dat de wettelijke bepalingen niet in de weg staan aan toepassing van de 30%-regeling. Maar hij liet zien dat bij de andere spelers de 30%-regeling te gunstig was berekend, waardoor de naheffingsaanslag eigenlijk te laag was. Dat leverde de Belgische voetbalclub daarmee geen vermindering op.

De Belgische voetbalclub krijgt nog wel een vergoeding van proceskosten wegens overschrijding van de redelijke termijn. Deze is zowel aan de inspecteur als aan de rechter te wijten.

Commentaar

Verhuur van spelers komt veel voor, ook over de grens. Vaak is het dan zo dat de verhuurde buitenlandse speler zijn woonplaats verlegt naar de club waar hij voor gaat spelen, omdat hij dagelijks moet trainen bij de club, wedstrijden moet spelen en met gezamenlijk vervoer naar uitwedstrijden reist. De Belgische voetballers in deze zaak bleven echter in België wonen, omdat de afstand naar de Nederlandse clubs niet groot was. De vraag in deze procedure was of het heffingsrecht over de te-

kengelden van de Belgische club voor deze Belgische inwoners toekomt aan België of aan Nederland. Er is geen kwestie over de maandelijkse salarissen en wij concluderen daaruit dat de Nederlandse clubs dat zijn gaan betalen, waardoor de Belgische clubs daarvan gevrijwaard werden.

Net als de rechtbank Gelderland is het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van mening dat termijnbetalingen van tekengeld aan de Belgische voetballers in Nederland belast zijn. Maar het hof vindt dat ook 11/12e van het eenmalige tekengeld hier belast mag worden, waar de rechtbank nog had beslist dat alleen België daarvoor het heffingsrecht had. Dat is een beslissing die volledig afhangt van de beoordeling van de feiten, namelijk of bij het overeenkomen van het tekengeld al duidelijk was dat de Belgische speler aan Nederland verhuurd zou worden. Grond voor dit heffingsrecht is artikel 17 lid 1 Belastingverdrag België-Nederland (voor sporters en artiesten) en niet artikel 15 (voor werknemers).

In ons commentaar bij de uitspraak van de rechtbank in *TvS&R 2019*, afl. 1/2 schreven wij dat toepassing van de 30%-regeling interessant zou kunnen zijn. Bij het gerechtshof is hierover gesproken en heeft de inspecteur alsnog de 30%-regeling toegepast. Helaas had dat voor de naheffingsaanslag geen positieve gevolgen, want de inspecteur had zich aanvankelijk verrekend waardoor de naheffingsaanslag oorspronkelijk te laag was vastgesteld.

Blijft nog wel het aspect van dubbele belastingheffing, want de Belgische voetbalclub zal in België bedrijfsvoorheffing hebben afgedragen over de tekengelden en moet daar in Nederland ook deels loonbelasting over betalen. Wij vragen ons af of het over 2010 nog mogelijk is dat België een deel van de belasting teruggeeft aan de Belgische voetbalclub c.q. de Belgische spelers. De kans is groot dat dit verjaard is en dan is de dubbele heffing wel een wrange uitkomst van zo'n fiscaaltechnische discussie.